

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) J. R., b) SH ČMS - Ústřední hasičská škola Jánské Koupele (dříve Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska, Ústřední hasičská škola),** se sídlem Moravice 136, oba zastoupeni JUDr. Hanou Reclíkovou, advokátkou, se sídlem Masařská 323/6, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, **za účasti:** Ing. T. V., v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2016, č. j. 22 A 82/2014 - 59,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2016, č. j. 22 A 82/2014 - 59, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014, č. j. MSK 33844/2014, žalovaný zamítl odvolání žalobce a) a žalobce b) (dále „J. R." a „SH ČMS" nebo „stěžovatelé") a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vítkov, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně"), ze dne 23. 1. 2014, č. j. MUVI 1572/2014, kterým bylo Ing. T. V. (osoba zúčastněná na řízení) povoleno nakládání s povrchovými vodami k využívání jejich energetického potenciálu na pozemku parc. č. X v katastrálním území M. dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v relevantním znění (dále jen „vodní zákon").

[2] Stěžovatelé proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud") v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

[3] Krajský soud konstatoval, že Ing. T. V. podal žádost o nakládání s povrchovými vodami k využívání jejich energetického potenciálu dne 11. 8. 2008, správní orgán I. stupně

vydal poprvé rozhodnutí v roce 2013, které bylo zrušeno žalovaným, další rozhodnutí vydal rovněž v roce 2013, avšak rovněž toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 23. 1. 2014, o kterém rozhodoval k odvolání stěžovatelů žalovaný nyní napadeným rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014. K stěžovateli namítaným průtahům v řízení krajský soud uvedl, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), potažmo zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dál jen „s. ř. s."), obsahují nástroje, které jsou k dispozici účastníkům správního řízení pro případ, že shledávají v postupu správních orgánů průtahy. Stěžovatelé ani v žalobě neuvedli, zda a s jakým výsledkem těchto nástrojů využili. K průběhu správního řízení se přitom vyjadřoval již žalovaný v rozhodnutí ze dne 13. 5. 2013 (řízení bylo dvakrát přerušeno z moci úřední z důvodu vyřešení vzniklých předběžných otázek, dále správní orgán I. stupně vyhověl žádostem Ing. V. o prodloužení lhůt k dodání podkladů, průtahy v řízení byly zapříčiněny také opatřením Ministerstva zemědělství, což nemohl ovlivnit správní orgán I. stupně ani Ing. V.); poté již stěžovatelé žádnou námitku k délce řízení či průtahům v něm nevznesli. K žalobnímu tvrzení, že komunikace mezi Ing. V. a správním orgánem I. stupně „*byla více než přátelská*", neuvedli stěžovatelé nic konkrétního, proto krajský soud rovněž jen obecně odkázal na možnost vznést ve správním řízení námitku podjatosti. Obecně formulovanou shledal krajský soud také žalobní námitku týkající se průtokových poměrů (nedostatku vody v řece) a ve vztahu k ní odkázal na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí. Rovněž k námitce údajné neaktuálnosti posudků a stanovisek krajský soud odkázal na napadené rozhodnutí, neboť stěžovatelé v žalobě jen zopakovali svá obecná tvrzení. Vyjádření SH ČMS ze dne 9. 6. 2014 uvedené v žalobě krajský soud k důkazu neprováděl, neboť dovodil, že z povahy věci se nejedná o důkazní návrh, ale o žalobní tvrzení, které by bylo nutné vtělit do žaloby, k čemuž nedošlo. K námitce odmítnutí převzetí žádostí stěžovatelů o další povolení k nakládání s povrchovými vodami správním orgánem I. stupně s odůvodněním, že stěžovatelé takové žádosti podat nemohou, krajský soud uvedl, že tuto námitku uplatnili stěžovatelé poprvé až v žalobě, přičemž ji neshledal důvodnou, neboť tvrzení stěžovatelů byla jen obecná a nebyla podpořena relevantními důkazními návrhy. Tvrzení, že SH ČMS hodlalo obnovit malou vodní elektrárnu, k čemuž předložilo vyjádření Povodí Odry, a.s. z roku 1997 a 1998 a návrh na změnu územního plánu obce M. z roku 2011, nevypovídá podle krajského soudu nic o odmítnutí správního orgánu I. stupně převzít uvedené žádosti stěžovatelů. Nic takového se podle krajského soudu nepodává ani z obsahu správního spisu. K žalobní námitce, že správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu stěžovatelů na společné jednání s Ing. V. na řízení dne 6. 1. 2014, krajský soud uvedl, že podle obsahu správního spisu se uvedeného dne stěžovatelé dostavili se svou právní zástupkyní ke správnímu orgánu I. stupně a požádali o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům do dne 13. 1. 2014. Nic jiného z obsahu správního spisu podle závěrů krajského soudu nevyplývá a stěžovatelé ke svému tvrzení neuvedli ani žádné důkazní návrhy.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[4] Stěžovatelé napadají rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelé zejména nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jejich žalobní námitky byly formulovány pouze obecně, a namítají, že krajský soud nehodnotil

skutečnost, že správní řízení před správním orgánem I. stupně trvalo téměř 6 let, a o žádosti o nakládání s povrchovými vodami k využívání jejich energetického potenciálu ze dne 11. 8. 2008 (dále jen „žádost“) Ing. V. nebylo rozhodnuto bez zbytečných průtahů. Podle názoru stěžovatelů správní řízení mělo být zastaveno ve chvíli, kdy Ing. V. nebyl schopen k výzvě správního orgánu I. stupně ve stanovené lhůtě doložit potřebné podklady. Ustanovení § 64 správního řádu nemá sloužit k neúměrnému protahování správního řízení, které lze přerušit jen na dobu nezbytně nutnou. Správní orgán I. stupně však vyhovoval všem žádostem Ing. V. o prodloužení lhůty k doložení podkladů. Jediné žádosti stěžovatelů o prodloužení lhůty, konkrétně k prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, ovšem nevyhověl. Podle stěžovatelů tímto postupem správní orgán I. stupně založil nerovnost účastníků správního řízení. Krajský soud se nijak nezabýval námitkami, které se týkaly postupu správního orgánu I. stupně, ale stěžovatelům vytkl, že nevyužili prostředky, kterými se mohli bránit průtahům ve správním řízení, čímž v konečném důsledku aproboval závadný postup správního orgánu I. stupně. V důsledku uvedeného je podle názoru stěžovatelů rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[6] Dále stěžovatelé namítají, že krajský soud se s námitkou nehospodárného využití vody v řece nevypořádal přezkoumatelně, neboť pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného. Na rozdíl od krajského soudu mají stěžovatelé za to, že jejich žalobní námitka není formulována obecně. Stěžovatelům je povoleno nakládání s povrchovými vodami na pozemku parc. č. X v katastrálním území M. Kapacita vodního toku nebude podle stěžovatelů dostatečná k naplnění všech pravomocných rozhodnutí pro nakládání s povrchovými vodami ve prospěch stěžovatelů a Ing. V. Stěžovatelé tvrdí, že již v žalobě vyslovili důvodnou obavu porušení svých práv, neboť povoleným odběrem a nakládáním s povrchovými vodami ve prospěch Ing. V. dojde k zásadní změně stávajícího stavu, jehož důsledkem bude nedostatek vody. U J. R. je jeho obava o to větší, že jeho odchovna ryb by v důsledku rychlého úbytku vody zanikla (ryby by uhynuly). Stěžovatelé v této souvislosti konkrétně v žalobě poukázali na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s argumentací, že ve správním řízení nebyla šetřena jejich práva nabytá v dobré víře, jakož i jejich oprávněné zájmy, neboť správní orgány dostatečným způsobem nezohlednily obsah pravomocných rozhodnutí o povolení nakládání s povrchovými vodami a nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem s ohledem na tvrzení stěžovatelů, že se podstatným způsobem změní průtokové poměry řeky M.

[7] Ve vztahu k vypořádání žalobní námitky neaktuálnosti a zastaralosti podkladů správních rozhodnutí krajským soudem stěžovatelé opět vytýkají, že daná námitka nemohla být vypořádána pouhým odkazem na rozhodnutí žalovaného; napadený rozsudek je proto nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. K tomu stěžovatelé dále namítají, že příroda a krajina jsou proměnlivé složky životního prostředí a v průběhu času může docházet k jejich změnám. Z uvedeného důvodu je nutné, aby správní rozhodnutí, která mohou mít vliv na tyto složky životního prostředí, vycházela z aktuálních podkladů. Rozhodnutí správních orgánů jsou podle stěžovatelů nezákonná, neboť vycházela ze zastaralých podkladů rozhodnutí.

[8] Stěžovatelé dále namítají, že se krajský soud měl zabývat jimi navrženými důkazy k nemožnosti zahájení dalšího správního řízení o žádostech stěžovatelů, které se týkají

nakládání s povrchovými vodami, a to vyjádřením Povodí Odry, a.s., ze dne 9. 10. 1997 a 5. 3. 1998, jakož i návrhem na pořízení změny územního plánu obce M. ze dne 2. 5. 2011. Krajský soud se rovněž nezabýval námitkou nevyhovění návrhu stěžovatelů na *„společné jednání“* před správním orgánem I. stupně. Stěžovatelé zdůrazňují, že soud je povinen každý důkaz, který provede, učinit předmětem svých úvah a učinit jeho hodnocení; v opačném případě zatíží své rozhodnutí libovůlí. Jedná se také o porušení rovného postavení účastníků řízení, jestliže soud provede celou řadu důkazů a přitom přihlédne jen k některým z nich.

[9] Stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

[10] Žalovaný má napadený rozsudek za zákonný a v plném rozsahu odkazuje na jeho odůvodnění a obsah spisových materiálů.

[11] K namítaným průtahům ve správním řízení žalovaný uvádí, že stěžovatelé mohli využít prostředků k ochraně proti nečinnosti u nadřízeného orgánu správního orgánu I. stupně, které jim nabízí správní řád. Závěr krajského soudu, že vedení řízení ve lhůtách nad rámec lhůt stanovených v § 71 správního řádu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, vyplývá z rozhodovací praxe správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaný připomíná, že délka správního řízení byla také způsobená opatřením Ministerstva zemědělství o dočasném omezení nakládání s majetkem státu pro realizaci vodních elektráren a souvisejícího nakládání s povrchovými vodami; z tohoto důvodu Povodí Odry nemohlo téměř dva roky vydat stanovisko k žádosti o povolení k nakládání s vodami.

[12] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, odkazuje žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které není vadou rozsudku, jestliže je odkázáno na závěry žalovaného v jeho rozhodnutí, pokud se žalovaný řádně a přesvědčivě vypořádal se všemi skutečnostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

[13] Námitky stěžovatelů, že správní orgán I. stupně odmítl převzít jejich žádosti o povolení nakládání s povrchovými vodami a zahájit správní řízení a nevyslyšel jejich návrh na společné jednání, nejsou podle názoru žalovaného ničím podložené.

[14] Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Ing. V. (osoba zúčastněná na řízení) uvádí, že stěžovateli namítaná neúměrná délka správního řízení se odvíjela od okolností, které nemohl ovlivnit. Upozornil, že námitka stěžovatelů, že se mu nepodařilo předložit veškeré potřebné podklady, je citací z rozhodnutí o prvním odvolání stěžovatelů, přičemž se jedná o opis textu z jejich odvolání, nikoli názor žalovaného. Rovněž podotýká, že minimálně dva návrhy na prodloužení řízení byly ve společném zájmu se SH ČMS.

pokračování

[16] K nehospodárnému využití vody v řece Ing. V. konstatuje, že odběr vody J. R. je obsažen již v odběru SH ČMS, neboť se jedná o podružný odběr. SH ČMS tedy zodpovídá za to, že její odběr bude dodržován. V březnu 2016 byl zpracován a schválen nový manipulační řád jezu, za jehož dodržování jsou odpovědni SH ČMS a Ing. V., přičemž podklady pro jeho zpracování byly v pořádku.

[17] Ing. V. dále poukazuje na to, že stěžovatelé namítají neaktuálnost podkladů, na základě nichž rozhodovaly správní orgány, přestože sami na podporu svých tvrzení předkládají zastaralé podklady (např. podklady z roku 1997, které jsou o mnoho let starší než podklady dokládané Ing. V.).

[18] Dle Ing. V. neobstojí ani námitka stěžovatelů, že nebyla zachována rovnost stran. Stěžovatelům při druhém projednání žádosti byly stanoveny tři termíny k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Byli také informováni o možnosti nahlédnutí do spisu kdykoliv v úředních hodinách. S jejich připomínkami se správní orgán I. stupně vypořádal ve svém rozhodnutí. Není tedy pravdou, že se stěžovatelé nemohli vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Ing. V. připomněl, že řízení o žádosti J. R. ze dne 29. 5. 2013 o úpravu jeho vodoprávního povolení správní orgán I. stupně přerušil a současně jej vyzval k doplnění žádosti. J. R. svou žádost nedoplnil a řízení o jeho žádosti bylo zastaveno.

[19] Ing. V. navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobami oprávněnými, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), jimiž je vázán; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé anebo je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K takovým vadám je tedy Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i v případě, nebyly-li by v kasační námitce namítány.

[22] Kasační stížnost je důvodná, neboť řízení před krajským soudem trpí níže uvedenou podstatnou vadou, která má za následek jeho nezákonnost, přičemž pro tuto vadu je třeba napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[23] Ze spisového materiálu totiž vyplynulo, že účastníky správního řízení kromě osoby zúčastněné na řízení Ing. T. V. a stěžovatelů byli dále Český rybářský svaz, výbor územního svazu pro Severní Moravu a Slezsko, obec M. a Povodí Odry, státní podnik. Rovněž s těmito osobami správní orgány od počátku správního řízení

jednaly jako s účastníky a jako účastníky podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech, je také ve všech svých rozhodnutích označovaly. Skutečnost, že stěžovatelé sami tyto osoby neoznačili v žalobě, je irelevantní. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. totiž osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných uplatňovat. V daném případě není pochyb o tom, že se v případě výše uvedených osob, které byly účastníky správního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, o potenciální osoby na řízení zúčastněné v smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. jedná.

[24] Neoznačili-li stěžovatelé uvedené osoby již v žalobě, bylo povinností krajského soudu tyto osoby vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož je také vyzvat, aby oznámily, zda budou práva osob zúčastněných na řízení v řízení uplatňovat. Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 2, 3 s. ř. s), proti němuž má právo podat kasační stížnost (§ 102 s. ř. s.). V projednávané věci však krajský soud ve vztahu k Českému rybářskému svazu, výboru územního svazu pro Severní Moravu a Slezsko, obci M. a Povodí Odry, státnímu podniku, ničeho v tomto směru neučinil (jako s osobou zúčastněnou na řízení jednal pouze s Ing. T. V.) a v řízení ve vztahu k těmto subjektům nepostupoval ani v souladu s § 74 odst. 1 s. ř. s.

[25] Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbývá než konstatovat, že tato podstatná vada řízení před krajským soudem, ke které musel zdejší soud přihlédnout z úřední povinnosti, sama o sobě nutně musí vést ke zrušení napadeného rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68).

[26] S ohledem na závěry vyslovené shora již nebylo třeba, aby se Nejvyšší správní soud blíže kasační stížností zabýval. Nejvyšší správní soud ovšem přesto považuje za vhodné vypořádat se s některými argumenty kasační stížnosti alespoň *obiter dictum*. Je vhodné tak učinit tím spíše, že se dále předestřený názor soudu odvíjí od ustálené judikatury, se kterou se i senát v této věci rozhodující plně ztotožňuje: Jedná se přitom pouze o procesní otázky, které se týkají přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, anebo prakticky výlučně jen stěžovatelů nebo osoby zúčastněné na řízení - Ing. T. V., a je možné je zodpovědět nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí již nyní.

[27] Nejvyšší správní soud tedy dále konstatuje, že nelze přisvědčit námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho skutkové a právní závěry jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Ostatně sami stěžovatelé s argumentací krajského soudu v kasační stížnosti polemizují, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

pokračování

[28] V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že není pochybením krajského soudu, osvojil-li si závěry správních orgánů se svou souhlasnou poznámkou, aniž by jinými slovy jejich argumentaci opakoval (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Krajský soud k námitce nehospodárného využívání vody v řece a neaktuálnosti podkladů odkázal na závěry žalovaného a z jeho rozsudku plyne, že s těmito závěry souhlasí. V popsaném postupu krajského soudu tak s ohledem na citovanou judikaturu nelze shledat pochybení, které by mohlo založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jinou otázkou ovšem je, zda jsou závěry správních orgánů a krajského soudu v uvedeném směru správné.

[29] Dále Nejvyšší správní soud k otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku podotýká, že krajský soud ani nepochybil, pokud se s obecně formulovanými žalobními námitkami vypořádal pouze v obecné rovině. Není totiž povinností soudů domýšlet konkrétní žalobní argumentaci a k tomu vyhledávat důkazy. Sami stěžovatelé jako žalobci svou procesní aktivitou vytvořili rámec, v rámci kterého krajský soud jejich žalobu posuzoval (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 Azs 96/2014 - 3, či ze dne 24. 5. 2017, č. j. 5 Azs 266/2016 - 31).

[30] Nejvyšší správní soud také nemůže přisvědčit kasační námitce, která se týká stěžovateli tvrzených neúměrných průtahů ve správním řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nejen žalobní námitka, ale také kasační námitka, kterou v tomto směru stěžovatelé vznesli, je formulována poměrně obecně, proto se s ní bylo možné vypořádat také jen v obecné rovině. Uvedenou námitkou se přitom krajský soud zabýval a neshledal ji důvodnou s poukazem na to, že stěžovatelé především ani nevyužili právní prostředky, jimiž se mohli bránit průtahům v řízení před správními orgány.

[31] Stěžovatelé jimi vytýkanou délku řízení spojovali s údajným *„více než přátelským“* postojem správního orgánu I. stupně ve vztahu k Ing. V. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ovšem žádnou námitku podjatosti (§ 14 odst. 2 správního řádu) nevznesli, ostatně ani v žalobě či kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o podjatosti některé konkrétní úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu.

[32] Nelze dále přehlédnout, že krajský soud při vypořádání předmětné žalobní námitky s odkazem na rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2013 konstatoval, že správní řízení bylo dvakrát přerušeno z moci úřední z důvodu vyřešení vzniklých předběžných otázek, dále správní orgán I. stupně vyhověl žádostem Ing. V. o prodloužení lhůt k dodání podkladů, a dále byly průtahy v řízení zapříčiněny opatřením Ministerstva zemědělství; uvedené nemohl ovlivnit správní orgán I. stupně ani Ing. V. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pro úplnost uvádí, že správní orgán I. stupně výzvou ze dne 6. 10. 2008, č. j. MUVI 46033/2008, vyzval Ing. V. k doplnění jeho žádosti a současně přerušil řízení. Ze správního spisu vyplývá, že Ing. V. se správním orgánem I. stupně komunikoval a snažil

se mu doložit všechny potřebné podklady. O opětovné prodloužení termínu doplnění žádosti Ing. V. žádal především z toho důvodu, že Povodí Odry nemohlo vydat stanovisko k požadovanému užití majetku státu (pozemek par. č. X, koryto vodního toku M., v katastrálním území M. v J. K., říční km 38,875), neboť s uvedeným majetkem mohlo Povodí Odry nakládat pouze po předchozím souhlasu Ministerstva zemědělství. V době řízení před správním orgánem I. stupně přitom platilo opatření Ministerstva zemědělství o dočasném omezení nakládání s majetkem státu pro realizaci vodních elektráren a souvisejícího nakládání s povrchovými vodami, což bránilo Povodí Odry ve vydání požadovaného stanoviska do doby schválení koncepce rozvoje vodních elektráren v České republice. Ze správního spisu je zřejmé, že Ing. V. s Ministerstvem zemědělství komunikoval a snažil se zjistit, v jakém stavu je schválení koncepce rozvoje vodních elektráren v České republice. Dne 3. 12. 2010 byla žádost Ing. V. z jeho strany kompletně doplněna a bylo pokračováno v řízení. Následně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 9. 3. 2011, č. j. MUVI 12550/2011, opětovně přerušil řízení, neboť bylo nutné vyčkat vyřešení předběžné otázky, a to, zda se na pozemku parc. č. X v katastrálním území M. jedná o přirozené koryto vodního toku či o vodní dílo - náhon. Po vyřešení této otázky bylo ve správním řízení pokračováno. Usnesením ze dne 31. 10. 2011, č. j. MUVI 56987/2011, správní orgán I. stupně opět přerušil řízení, neboť o žádosti Ing. V. nebylo možné rozhodnout do doby, než bude povoleno nakládání s povrchovými vodami k jezu na pozemcích st. parc. č. X, X a X v katastrálním území M. Po vyřešení této předběžné otázky byli účastníci řízení přípisem ze dne 3. 12. 2012, č. j. MUVI 32018/2012, vyrozuměni o pokračování v řízení. Poté správní orgán I. stupně vydal dne 4. 2. 2013 první rozhodnutí v této věci.

[33] Je tedy zřejmé, že průtahy v řízení nebyly způsobeny samotným Ing. V. ani postupem správních orgánů, ale objektivními okolnostmi. Ing. V. nelze klást k tíži, že ve správním řízení bylo nutné vyřešit uvedené předběžné otázky. Výše popsané sice vedlo k tomu, že správní řízení před správním orgánem I. stupně trvalo několik let, ale nevypovídá to ničeho „*o vstřícném a přátelském přístupu správního orgánu I. stupně*“ k Ing. V., který by měl zakládat nerovnost stran ve správním řízení, jak namítají stěžovatelé.

[34] Pro úplnost zbývá k této námitce konstatovat, že samotná délka správního řízení ani nemohla mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k této námitce stěžovatelů je přiléhavý poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS, v němž bylo konstatováno, že „*lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými (jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o* nezákonnosti *procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo)*“. Ani stěžovatelé přitom nenamítají žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit vliv délky řízení na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

[35] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s kasační námitkou, v níž stěžovatelé namítají, že nebylo vyhověno jejich žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 1. 2014. Podle obsahu správního spisu správní orgán I. stupně přípisem ze dne 25. 11. 2013 vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení a stanovil jim tři termíny (2. 1., 3. 1. a 6. 1. 2014) pro nahlédnutí do spisu a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 6. 1. 2014 se ke správnímu orgánu I. stupně

dostavili stěžovatelé k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatelé požádali o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí do dne 13. 1. 2014. Ze správního spisu sice neplyne, že by tato žádost stěžovatelů byla výslovně zamítnuta či lhůta prodloužena, nicméně napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až dne 23. 1. 2014. Správní orgán I. stupně tedy fakticky poskytl stěžovatelům možnost se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě jimi požadované vyjádřit. Stěžovatelé tak ostatně učinili přípisem ze dne 13. 1. 2014, přičemž se všemi jejich připomínkami se správní orgán I. stupně vypořádal na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí. Za popsané situace nelze hovořit o porušení zásady rovnosti účastníku řízení; v daném směru k porušení práv stěžovatelů ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo.

[36] Další kasační námitka se týkala neprovedení důkazů krajským soudem k tvrzení stěžovatelů, že správní orgán I. stupně od nich odmítl převzít jejich žádosti, které se týkaly nakládání s povrchovými vodami, s odůvodněním, že nebude projednávat nové žádosti, dokud řízení v nyní projednávané věci neskončí. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a rovněž může provést důkazy jiné. Soud tedy není povinen provádět všechny navržené důkazy. Tento svůj postup je ovšem povinen zdůvodnit. Důvodem pro neprovedení důkazů může např. být, že nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nemá vypovídací hodnotu, neboť nevyvrací ani nepotvrzuje tvrzenou skutečnost nebo jeho provedení je nadbytečné, protože skutečnost, jež má být dokazována, byla již bez důvodných pochybností postavena na jisto (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 8 As 218/2016 - 61, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 142/2017 - 90, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 155/2016 - 224, či ze dne 14. 6. 2017, č. j. 7 Afs 315/2016 - 32). Uvedené povinnosti krajský soud dostál, protože k důkazním návrhům stěžovatelů konstatoval, že jimi navržené důkazy (vyjádření Povodí Odry z roku 1997 a 1998 a návrh na změnu územního plánu obce M. z roku 2011), nemají žádnou vypovídací hodnotu o tom, zda správní orgán I. stupně odmítl žádosti stěžovatelů převzít; z tohoto důvodu je k důkazu neprovedl. S uvedeným se zdejší soud ztotožňuje.

[37] K související kasační námitce týkající se návrhu na „*společné jednání*“ stěžovatelé nenavrhli žádné důkazy, krajský soud tak mohl jen konstatovat, že uvedený návrh z obsahu správního spisu nevyplývá.

[38] K dalším námitkám stěžovatelů, a to zejména těm, které se týkají hospodárnosti využívání vodních zdrojů a údajné neaktuálnosti podkladů rozhodnutí žalovaného se ovšem Nejvyšší správní soud ani *obiter dictum* vyjádřit nemůže, neboť takové posouzení by bylo s ohledem na povahu věci předčasné. Nelze totiž vyloučit, že k těmto otázkám se mohou vyjádřit v dalším řízení účastníci správního řízení, s nimiž dosud nebylo jednáno jako s potenciálními osobami zúčastněnými na řízení, přičemž jejich případná stanoviska by mohla mít vliv na posouzení uvedených otázek a tedy rovněž na rozhodnutí ve věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal v postupu krajského soudu naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto rozsudek Krajského soudu v Brně postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[40] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) a tudíž všechny osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, vyrozumí podle § 34 odst. 2 s. ř. s. o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

[41] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu